

Özet

Amerika, topraklarında (Meksika sınırı hariç) savaş görmemiş tek büyük güçtür. Buna karşın iki dünya savaşında da Avrupa ülkelerinin zaferi, Amerika'nın katılımı olmadan mümkün olamazdı. Bunu bilinçli bir şekilde yapmıştır. Avrupa, tarih boyunca kendi içinden kendini zayıflatma ve yıkma politikalarına yönelmiştir. Bu eğilimin önüne geçmek için Amerika Birleşik Devletleri (ABD), hegemonyasını nasıl sürdürebileceğini düşünmüştür. 1943 yılında Birleşmiş Milletler (BM) Tüzüğü hazırlanmıştır. Bu, bir sözleşmedir ve ABD kendi bildiği, istediği ve hegemonyasını devam ettirebilecek kurullarla dolu olarak bunu hayata geçirmiştir.

Günümüzde Monroe Doktrini, isim konulmadan son gelişmelerle birlikte Trump döneminde yeniden hayata geçirilmiştir. Bu da bir gerçektir. ABD, para ve her türlü imkânla genişlemiş durumdadır. Bu noktada Avrupa'da rahatsızlık büyümeye başlamıştır. Avrupa büyümekte, güçlenmekte, kendi içinde devletleşmeye yönelik bir politika izlemektedir. NATO'da üyeler birlikte hareket etmekte ve Amerika'nın başarısının olmazsa olmaz unsurları haline gelmektedirler. Dolayısıyla "Birlikte yaşamın yollarını araştırmak zorundayız" düşüncesi hâkimdir. ABD zaten dünyanın hegemon gücüdür; dolayısıyla "Bana sormadan bir şey yapamazsınız" konumundadır. Günümüzde artık Avrupa'yı Amerika'dan, Amerika'yı da Avrupa'nın hamisi olmaktan çıkmış şekilde değerlendirmek en doğrusudur.

Yeni Dünya Düzeninde ABD-Avrupa İlişkisi

Uluç ÖZÜLKER - E. Büyükelçi

Avrupa Birliği'nin tarifinden başlayacak olursak; bu bir kuruluş mudur, yoksa uluslararası bir teşkilat mıdır, bunu ortaya koymakta fayda vardır. 20. yüzyılda iki büyük dünya savaşının her ikisi de Almanya ile başlamış, ardından büyüyerek küresel savaşa dönüşmüştür. Yalnızca bu iki savaşta verilen can kaybı 70 milyonu aşmıştır. Her iki savaştan da Almanya yenik çıkmıştır. Bu durum üzerine 1949 yılında Avrupa Konseyi kurulmuş ve Türkiye de davet edilmiştir. Bu yapı, doğrudan demokrasi ve insan haklarını ön plana çıkararak savaş öncesi ve savaş dönemindeki diktatörlüklerin tekrar ortaya çıkmasını engelleyecek yeni bir sistem oluşturma görevini üstlenmiştir. Bu girişimin temel motivasyonlarından biri Almanya'dır.

1950 yılında Almanya, Fransa'ya gitmiş ve Fransızlarla görüşmüştür. Bu tarihte Fransızlarla varılan mutabakat (Schuman Planı) bir sistemin ortaya çıkmasına zemin hazırlamıştır. Almanya ile Fransa arasında 1870'lerden beri süren derin bir husumet ve karşılıklı intikam duygusu vardır. Almanya'nın teklifi oldukça basittir: "Sizinle işbirliğine hazırım." Bu çerçevede Fransızlar konuyu üstlenmiş, 1951 yılından itibaren Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu kurulmuştur. Bu topluluğun önemi kömür, demir ve çelikten kaynaklanmaktadır. Zira bunlar, o güne kadarki savaşların ana unsurlarıdır. Bunlara sahip olmayan bir ülkenin kendi imkânlarıyla düzgün bir savaşı sürdürme şansı bulunmamaktadır. Almanya ve Fransa'nın üzerinde mutabık kaldıkları metin çok net bir biçimde şunu ifade etmektedir: Bu, bir "devletler üstü" sistemdir ve böyle olacaktır.

Bu kapsamda Konsey, Avrupa Parlamentosu ve Komisyon gibi çok sayıda organ kurulmuştur. Bu organlarda herhangi bir karar alabilmek için mutlaka oy birliği gerekmektedir. İlk kurucu altı ülke şunlardır: Almanya, Fransa, İtalya ve Benelux ülkeleri (Belçika, Hollanda, Lüksemburg). Bu devletler üstü sistem üç yıl boyunca başarıyla yürütülmüş; 1957 yılında ikinci aşamaya geçilmiştir. Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu devam ederken, ekonomik bütünleşmeyi sağlayacak, aynı mantıkla işleyecek bir adım atılmazsa yine rekabet ve bilek güreşi kaçınılmaz olacaktır. Üstelik nükleer silahlar ortaya çıkmıştır: Amerika Almanya'dan, Ruslar da Amerika'dan bu teknolojiyi edinmiştir. BM etkisiz kalmış, Kore Savaşı gibi çatışmalar yaşanmıştır.

Bu ortamda 1957 yılında Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu (EURATOM) da kurulmuştur. Böylece üç teşkilat ortaya çıkmıştır: "Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu", "Avrupa Ekonomik Topluluğu" ve "EURATOM". Zamanla bu yapılar birleştirilmiş ve özellikle 1990'lardan itibaren "Avrupa Birliği" adıyla küresel düzende hâkim konuma gelmişlerdir. Burada 12 yıllık bir geçiş süresi öngörülmüştür: Bu süre içinde gümrük birliği tamamlanacak ve ülkeler arasında tek tip vergi ve ticaret rejimi uygulanacaktır. Örneğin bir otomobil aldığınızda Almanya'da ödediğiniz vergi ile Fransa'da ödediğiniz aynı olacaktır. Ülkeler birbirleriyle rekabet etmez; dışı karşı ortak bir sistem olarak hareket ederler. Bu, tek devlet olma yolundaki ileri adımların başlangıcıdır.

Avrupa Birliği (AB) başlangıçta İngiltere tarafından sabotaj edilmiştir. İngiltere, kömür-çelik topluluğuna katılmamış; çünkü Fransa ile tarihsel husumeti vardır. De Gaulle, İkinci Dünya Savaşı'ndaki hakareti unutmamış ve 1958 yılında tekrar iktidara geldiğinde İngiltere'nin üyeliğini veto etmiştir. İngiltere bunun üzerine Avrupa Serbest Ticaret Alanı'nı (EFTA) kurmuştur. Bu da GATT'a uygundur, ancak daha gevşek bir yapıdır. De Gaulle'ün ölümü ve Fransa'daki yönetim değişikliği sonrasında İngiltere, 1973 yılında üçüncü başvurusunda Avrupa Birliği'ne kabul edilmiştir.

ABD, İkinci Dünya Savaşı sırasında 1943'ten itibaren zaferin yakın olduğunu görerek, kendi etrafında ülkeleri toplayıp BM'yi kurmuş ve yeni bir dünya düzeni tesis etmiştir. Ancak dikkat

30 Ocak 2026

çekici olan şudur: Amerika, topraklarında (Meksika sınırı hariç) savaş görmemiş tek büyük güçtür. Buna karşın iki dünya savaşında da Avrupa ülkelerinin zaferi, Amerika'nın katılımı olmadan mümkün olamazdı. Bunu bilinçli bir şekilde yapmıştır. Avrupa, tarih boyunca kendi içinden kendini zayıflatma ve yıkma politikalarına yönelmiştir. Bu eğilimin önüne geçmek için ABD, hegemonyasını nasıl sürdürebileceğini düşünmüştür. Sovyetler Birliği de eğer Amerika olmasaydı (özellikle İran üzerinden sağlanan silah yardımları olmasaydı) Avrupa'ya doğrudan saldırıp bunu halledecek güce sahip değildi. Dolayısıyla bir yandan düşmanlar olarak görülse de diğer taraftan bu tabloyu bütüncül olarak değerlendirmek gerekir.

1943 yılında BM Tüzüğü hazırlanmıştır. Bu, bir sözleşmedir ve ABD, kendi bildiği, istediği ve hegemonyasını devam ettirebilecek kurullarla dolu olarak bunu hayata geçirmiştir. Örneğin bugün başımızın derdi olan veto yetkisi, beş büyük savaş galibinin ödüllendirilmesi adı altında getirilmiştir. Ancak ABD'nin o günkü gücüne bakıldığında bu, altından kalkılamayacak bir hegemonyanın dünyaya zorla empoze edilmesinin başlangıcı olarak kabul edilir. Bu süreçte Truman Doktrini ve Marshall Planı son derece önemlidir. Çünkü iki temel unsur vardır: Birincisi, Sovyetler Birliği ile 1947'den itibaren ABD hiçbir şekilde anlaşmamıştır. 1947 yılında Berlin Muharebesi (Berlin Ablukası) başlamıştır; halbuki olmaması gerekirdi, çünkü bölge dörde bölünmüştü. Bu koşullar altında Amerika, uçaklarla Berlin'i beslemiş ve ayakta tutmuştur. Ancak bu aynı zamanda Soğuk Savaş'ın başlamasına ve dünyadaki bölünme ile çatışmanın derinleşmesine yol açmıştır. 1948 yılında BM teşkilatı esas itibarıyla önem kazanmış, 1949 yılında ise Avrupa Konseyi'nin attığı adımlar bu sürecin bir tezahürü olmuştur.

Sykes-Picot Anlaşmaları, Truman Doktrini ve benzeri gelişmelerde ABD'nin yaptığı şey oldukça basittir: Savaş bitmiştir, Avrupa'da bitmiştir, Uzak Doğu'da da Amerika tarafından bitirilmiştir. Sovyetler Birliği başkaldırmıştır, ancak onunla mücadele edilebilir. Öncelikle Avrupa'yı ekonomik açıdan ayağa kaldırmak, yeniden hayatı kazandırmak zorunludur. Çünkü muhatabını kendisiyle işbirliği yapabilecek konuma getirmeden, Amerika'nın para kazanma şansı ortadan kalkar. Amerika'nın düşüncesi budur. Truman Doktrini ile para verilecek, Marshall Yardımı ile destek sağlanacaktır. Türkiye de bu kapsamda yer almıştır; 1950-1951 yıllarında Kore Savaşı ile birlikte NATO'ya girişimiz gerçekleşmiştir. Amerika, Almanya dahil herkese para dağıtmış ve ekonomileri hızla ayağa kaldırmıştır.

Avrupa Birliği'nin öncülü olan Avrupa Ekonomik Topluluğu, 1957 yılında Roma Antlaşması ile kurulmuş, 1958 yılında yürürlüğe girmiş ve 12 yıllık geçiş süresini beklemeden—hatta 10,5 yılda— gümrük birliğini tamamlamıştır. 1968 yılı

itibarıyla gümrük birliği tam anlamıyla hayata geçmiştir. Avrupa Birliği ülkeleri NATO üyesi olarak Amerika'ya tabidir ve kendi başlarına bir şey yapma halleri yoktur. Ancak AB başarıya ulaşırsa, dış dünyayla ilişkileri Amerika'nın beklediği ve umduğu şekilden farklı bir biçime dönüşecektir.

Sonuç

Günümüzde Monroe Doktrini, isim konulmadan son gelişmelerle birlikte Trump döneminde yeniden hayata geçirilmiştir. Bu da bir gerçektir. ABD, para ve her türlü imkânla genişlemiş durumdadır. Panama Kanalı'nı açmış, her şeye sahip olmuştur. Bu noktada Avrupa'da rahatsızlık büyümeye başlamıştır. Avrupa büyümekte, güçlenmekte, kendi içinde devletleşmeye yönelik bir politika izlemektedir. NATO'da üyeler birlikte hareket etmekte ve Amerika'nın başarısının olmazsa olmaz unsurları haline gelmektedirler. Dolayısıyla “Birlikte yaşamının yollarını araştırmak zorundayız” düşüncesi hâkimdir. ABD zaten dünyanın hegemon gücüdür; dolayısıyla “Bana sormadan bir şey yapamazsınız” konumundadır. Ancak AB çok büyük bir hata yapmıştır. Kendi içinde dayanışma sistemini kurarken, tarih boyunca birbirleriyle savaşmış, en büyük zararı kendi içlerinden almış ülkelere dayalı bir yapıyı gerçek bir bütün haline getirme politikasıyla yola çıkmıştır. Bunu yaparken sömürgeleri de hesaba katmak gerekirdi. 1960'lardan sonra sömürgecilik dünyada başka bir boyuta evrilmiştir. Doğrudan sömürge değil, 127 ülkeyle yapılan anlaşmalarla sanki sömürge değilmiş gibi görünen ama temelde onları sömüren bir sisteme oturmuştur.

Avrupa içerisindeki duruma bakıldığında, Almanya ekonomik, işçi gücü ve her açıdan müflistir. Üstelik %30'a varan ırkçı bir hareketin (AfD gibi) ana damar haline geldiği bir siyasal ortam söz konusudur. Dolayısıyla Almanya kendinden başkasıyla meşgul olamamaktadır. İtalya ve Fransa gibi ülkeler ise kendi içlerinde benzer sorunlarla boğuşmaktadır. İngiltere ise bugün Avrupa Birliği'nden bir yanlışlık eseri çıkmıştır; gemisini tamir edecek konumda bile değildir. Bu yüzden Trump baskılamaya başlamıştır. Ancak Trump'ın karşısında Putin de vardır. Avrasya boyutu başlangıçta Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) olarak kurulmuştur. Bu teşkilat, dışarıdan gelecek saldırılara karşı hududu korumak, tecavüzü önleyecek şekilde takviye etmek amacıyla yaratılmıştır. Fakat son yapılan toplantılarda artık Rusya, Çin ve İran'ın parçası haline gelmiştir. Amerika İran'ı sıkıştırmaya çalışsa da Rusya ve Çin, İran'a yardım etmeye başlamışlardır; silah sevkiyatı da yapılmaktadır.

Bütün bunlarla birlikte ŞİÖ'ye katılım sayısı, üye, gözlemci üye ve diyalog ortağı olarak 26 ülkeye çıkmıştır. Başlangıçta sadece dışarıdan gelenleri engelleyeceğim diye düşünülen Avrasya modeli, geçen sonbaharda (Eylül 2025) yapılan

30 Ocak 2026

toplantıda 26 ülkenin katıldığı bir yapıya dönüşmüştür. Hindistan, Amerika'yı satmıştır; Tayvan konusunda çevreleme politikasına girmiş, ancak Uzak Doğu'da Amerika eski gücünü bulamama riskiyle karşı karşıyadır. Dolayısıyla dünyayı ve özellikle Avrupa'yı arkasına alarak önümüzdeki dönemde Tayvan üzerinden (sözlü olsa da) Çin'le bir bilek güreşi kapsamında yıkıma götürme politikasını öne çıkarmıştır. Avrupa buna hazır değildir. Dolayısıyla artık Avrupa'yı Amerika'dan, Amerika'yı da Avrupa'nın hamisi olmaktan çıkmış şekilde değerlendirmek bugünün koşullarında en doğrusudur.

Yazar Hakkında**Uluç ÖZÜLKER - E. Büyükelçi**

1965'te Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesini bitirdi ve aynı yıl Dışişleri Bakanlığına girdi. 2006'da emekli oldu. Dışişleri kariyeri boyunca, Avrupa Birliği nezdinde Brüksel'de üç ayrı dönemde toplam 11,5 yıl İkinci Kâtip, Başkâtip, Daimî Temsilci Yardımcısı ve Büyükelçi- Daimi Temsilci; Etiyopya'da Addis Ababa Büyükelçiliğinde 2 yıl Müsteşar; Almanya'da Bonn Büyükelçiliğinde 4 yıl Müsteşar; Libya'da Büyükelçi; AB nezdinde Büyükelçi-Daimi Temsilci; Paris'te OECD nezdinde 2 yıl Büyükelçi-Daimi Temsilci; Paris'te 3,5 yıl Büyükelçi olarak görev yaptı. Ankara'ya dönüşlerinde esas itibarıyla AB konusunda görev üstlendi. Bu alanda iç ve dış hizmet olarak toplam 32 yıl çalıştı. Katma Protokol müzakere heyetinde yer aldı. Türkiye'nin AB'ye 1987'de yaptığı tam üyelik başvuru sürecinde Brüksel'de aktif sorumluluk üstlendi. Gümrük Birliği müzakerelerini yürüttü ve sonuçlandırdı. Amerika-Avrupa kıtaları ve AB'den sorumlu Müsteşar Yardımcısı olarak 1999'da Türkiye'nin Avrupa Birliğinde tam üyelik yolunu açan Helsinki Zirvesi çalışmalarını üstlendi. Görevdeyken, Ankara Üniversitesi SBF, Hukuk Fakültesi, Sosyal Bilimler Enstitüsünde, Hacettepe Üniversitesinde AB konusunda yüksek lisans dersleri verdi. Ankara Üniversitesi bünyesinde ATAUM'u AB Komisyonu ile birlikte kuran öncüdür. Emekliliğinden sonra da İstanbul Ticaret, Yıldız Teknik, Bahçeşehir, Haliç ve Nişantaşı Üniversitelerinde lisans ve yüksek lisans dersleri verdi. Halen İstanbul Ticaret ve Topkapı Üniversitelerinde derslerine devam etmektedir. Bugüne kadar pek çok gazete ve dergide, AB, Orta-Doğu sorunu, Libya, Brexit, ABD ve Rusya ile ilişkiler başta olmak üzere, değişik konularda makale yazmış veya röportaj yapmıştır. Tam üyelik başvurusuna hazırlık olmak üzere Türkiye'de ilk kez AB'ye yönelik tanıtma etkinliklerini organize etme görevini de üstlenmiştir. Tanıtma bilahare devlet politikası haline gelmiştir. Özülker'in, "Küresel Düzendeki Oyun Devam Ediyor" başlıklı bir de kitabı vardır.

Türk Diplomasi Tarihi - II

Her ne kadar kavram olarak yakın dönemde kullanılmaya başlanmış olsa da diplomasi tarihin her devrinde toplumlar ve devletler arasında sorunların çözümünde önemli rol oynamış ve diplomasiin yetersiz kaldığı durumlarda savaşlar sorunların temel çözüm mekanizması haline gelmiştir. Ulus devlet yapısının yaygınlaşması ve uluslararası ilişkilerde ulus devletlerin temel aktör olmasından sonra ise diplomasi uluslararası ilişkilerin düzenlenmesinde temel unsur haline gelmiştir.

Devletler arasındaki sorunların çözümünde karar vericilere temel verileri ortaya koyan diplomatlar çok önemli bir rol oynamaktadırlar. Uluslararası ilişkilere yönelik konularda ve sorunların çözülmesinde kamuoyuna yansayanlar kadar kamuoyuna yansımayan bir çok gelişmede diplomatların önemli etkileri olmuş hatta son dakikada diplomatlar tarafından ortaya konulan öneriler ile savaşlar bile önlenmiştir. Fakat bunların bir kısmı hatıratlarda yer alırken, önemli bir kısmı sürece damga vuran isimler ile birlikte yok olup gitmektedir.

Kapadokya Üniversitesi (KÜN) ve Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) iş birliğinde yürütülen Türk Diplomasi Tarihi projesi ile Türk Diplomasi tarihine ışık tutulması hedeflenmektedir. Başta Dışişleri Bakanlığı olmak üzere ilgili kurum ve kuruluşlarda görev yapmış emekli diplomatlar, askeri personel ve devlet adamlarının konuk olarak katıldığı programlarda, Türk Dış politikasının karar süreci, geçmişte alınmış önemli kararların arkasında yatan gerçekler, uluslararası gelişmelerin basına yansımamış bölümleri gibi konuların ele alınması ve Türk Diplomasi Tarihi konusundaki önemli konularda tarihe not düşülmesi amaçlanmaktadır.

Proje hakkında detaylı bilgiye;
<https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr/> adresinden ulaşabilirsiniz.

30 Ocak 2026**Prof. Dr. Hasan Ali KARASAR**

Prof. Dr. Hasan Ali Karasar halen Kapadokya Üniversitesi rektörü ve Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümünün öğretim üyesidir. Daha önce Atılım Üniversitesi (2013-2017) ve Bilkent Üniversitesi (2003-2013) Uluslararası İlişkiler Bölümlerinde çalışmış, Merkezi Asya ve Avrasya ağırlıklı dersler vermiştir. Kuruluşundan itibaren Bilkent Rusya Araştırmaları Merkezi Genel Sekreterliğini yapmıştır. (2005-2013) Ayrıca Ankara merkezli düşünce kuruluşu Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin Orta Asya masası başkanlığını yürütmüştür. (2003-2005) 1996 yılından bu yana düzenli olarak AGİT seçim misyonları çerçevesinde Avrasya'da demokratikleşme ve seçim süreçlerini takip etmiştir. Avrasya ve Merkezi Asya tarihi, politikaları konularında başta Türkiye olmak üzere, Rusya Federasyonu, Kazakistan, Özbekistan, Macaristan, Japonya ve ABD'de arşiv çalışmalarında bulunmuştur. 1990'lı yılların başından itibaren çalışmalarını Merkezi Asya'nın tarihi, siyaseti, etnik ve dini meseleleri konuları ve Türk-Rus ilişkileri ekseninde sürdüren Karasar, Central Asian Survey, Europe Asia Studies ve Cornucopia gibi çeşitli dergilerde araştırmalarını yayınlamıştır. Eski Sovyet Merkezi Asya'sı, Kafkasya ve İdil-Ural bölgelerinde saha tecrübeleri bulunan Karasar, İngilizce ve Rusça bilmektedir.

Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL

Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden 1993'de mezun oldu. Boğaziçi Üniversitesi'nde 1995'de Yüksek Lisans çalışmasını tamamlayan Erol, 2005 yılında Ankara Üniversitesi'nde yaptı. 2009'da "Uluslararası İlişkiler" alanında doçent ve 2014 yılında da Profesörlük unvanlarını aldı.

Uzmanlık alanları, "Jeopolitik", "Kriz Yönetimi", "Güvenlik", "Türk Dış Politikası" ve "Türk Dünyası" olan Prof. Erol'un, bu konularda çok sayıda bilimsel makalesi ve kitabı bulunmaktadır.

Avrasya Dosyası, Karadeniz Araştırmaları, Gazi Akademik Bakış, Bölgesel Araştırmalar Dergisi, Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları dergileri editörlükleri ile TRT, Kanal A ve BBN Türk'te radyo-televizyon programları yapan, Türkiye'nin önde gelen dergi ve gazetelerinde köşe yazarlığı yapan-görüşleri yayımlanan Prof. Erol, bu çalışmalarından dolayı 2007'de Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜRKSAY) "Türk Dünyası Hizmet Ödülü", 2015'de Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) "Basın-Fikir Ödülü" başta olmak üzere çok sayıda ödüle layık görülmüştür.

Ufuk, Ankara ve Gazi Üniversitelerinde dersler veren Prof. Erol, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyesi olarak akademik çalışma-

larını devam ettirmektedir. Türkiye'nin önde gelen düşünce merkezlerinde (ASAM, SDE, GSAM, USGAM) uzman ve kurucu başkan olarak görevler üstlenen Prof. Erol, 2016'dan bu yana Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) Kurucu Başkanı olarak bu alandaki faaliyetlerini devam ettirmektedir.

Prof.Dr. Şafak OĞUZ

2019 yılında Doçentlik ve 2024 yılında Profesör unvanını alan Prof.Dr. Şafak OĞUZ, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki (TSK) 23 yıllık hizmetinden sonra 2021 yılında emekli olmuştur. Görevi esnasında Birleşmiş Milletler (BM) ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) bünyesinde de çalışan OĞUZ, Kitle İmha Silahları, Terörizm, Uluslararası Güvenlik, Uluslararası Örgütler ve Barış ve Çatışma Çalışmaları konularında çalışmalar yapmaktadır. Prof.Dr. Şafak OĞUZ, halen İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesinde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. İyi derece İngilizce ve Almanca bilmektedir.